

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo**, se sídlem Čejkovice 945, zastoupeného JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Žižkova 791, Kyjov, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Brně**, se sídlem Běhounská 112/10, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2010, č. j. BB712-20/2010, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2012, č. j. 29 A 128/2010 – 148,

t a k t o :

Návrh na **příznání odkladného účinku** kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně zrušil v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2010, č. j. BB712-20/2010, jímž nevyhověla námitkám žalobce proti opatření Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně, ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/C. Tímto opatřením byla žalobci podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 146/2002 Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci, ve znění pozdějších předpisů, uložena opatření k odstranění zjištěných nedostatků, který spočívala v zákazu uvádět do oběhu vína specifikovaná ve výroku opatření.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná kasační stížnost, v níž navrhla, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o příznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Uvedla, že jí jako orgánu státní správy by samozřejmě nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikla „nepoměrně větší újma“. Újma by však vznikla spotřebitelům dotčených potravin, tedy vín klamavě označených nebo v budoucnu označených žalobcem jako vína z České republiky, ačkoli se ve skutečnosti jednalo o vína vyrobená z hroznů neznámého původu. Ochrana spotřebitelů je přitom ve vztahu k potravinám svěřena žalované. Žalovaná proto poukazuje na přiměřené použití § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jak vyplývá z § 107. Pokud by musela v souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku Krajského soudu v Brně zrušit opatření ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/C, byla by následně vína ročníku 2009, vůči kterým byl uložen zákaz, zcela jistě uvedena do oběhu a nabízena spotřebitelům jako vína pocházející z České republiky. Tuzemský spotřebitel, který se orientuje na základě označení vína, by si taková vína vyrobená z hroznů neznámého původu kupoval ve víře, že se jedná o vína tuzemská, v České republice preferovaná vína, která bývají logicky i cenově dražší. Pokud by se jednalo o vína vyrobená v České republice z hroznů sklizených v jiném členském státě, musela by být na etiketě povinně označena proveniencí,

jako např. „Vino vyrobeno v České republice z hroznů sklizených v Maďarsku“. Takto označená vína nejsou podle informací známých žalované z úřední činnosti tuzemskými spotřebiteli preferována a jsou o cca 20 až 30 Kč na láhev levnější než vína označená jako „Vína z České republiky“ nebo „Česká republika“. Újma, která nabízením vín neznámého původu spotřebitelům nevratně vznikne jak v rovině ekonomické i v rovině zneužití jejich preferencí, je (byť ji nelze vyčíslit penězi) zcela jistě nepoměrně vyšší, než újma, která by žalobci mohla vzniknout tím, že vína u něj budou nadále uskladněna. Žalované jsou dále svěřeny úřední kontroly s cílem zaručovat poctivé jednání v obchodu s potravinami. Proto poukazuje i na nepoměrně větší újmu poctivých výrobců a obchodníků ve vinařském sektoru, než jaká vznikne žalobci neuvedením vín na trh do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této kasační stížnosti. Náklady ostatních výrobců na výrobu vín skutečně pocházejících z České republiky (oblast Morava) musely být totiž značně vyšší než jaké měl žalobce, jestliže použil hrozny neznámého původu. Přiznání odkladného účinku není podle názoru žalované v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Právě naopak, veřejný zájem na ochraně spotřebitele a poctivého jednání v obchodu s potravinami vyplývá z obecných cílů potravinového práva, kterými jsou ochrana lidského života a zdraví a ochrana zájmů spotřebitelů, včetně poctivého jednání v obchodu s potravinami.

Nejvyšší správní soud důvody pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti neshledal.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že stěžovatel má v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti povinnost tvrdit a prokázat takové skutečnosti, z nichž je možné dovodit vznik jeho újmy v důsledku rozhodnutí krajského soudu. V projednávané věci však žalovaná netvrdila, že by jí samotné měla vzniknout újma ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení. Domáhala se však přiznání odkladného účinku na základě přiměřeného použití § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť by podle ní jinak vznikla újma jednak na straně spotřebitelů, jejichž ochrana je žalované ve vztahu k potravinám svěřena, a jednak na straně poctivých výrobců a obchodníků ve vinařském sektoru. Nejvyšší správní soud zde uvádí, že přiměřeným užitím, které ukládá § 107 s. ř. s., je míněno, že ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. se použije s přihlédnutím k povaze řízení o kasační stížnosti. Z toho mimo jiné vyplývá, že byť je institut odkladného účinku v § 73 odst. 2 s. ř. s. koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, je v řízení o kasační stížnosti možné přiznání odkladného účinku i kasační stížnosti žalovaného správního orgánu, jestliže bude možné dovodit vznik jeho újmy v důsledku rozhodnutí krajského soudu. Přiměřené užití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. dále znamená, že odkladný účinek, který lze za splnění stanovených předpokladů přiznat kasační stížnosti, působí pouze vůči rozhodnutí krajského soudu, nikoli vůči rozhodnutí správního orgánu jako je tomu v případě odkladného účinku žaloby. Z přiměřeného užití § 73 odst. 2 s. ř. s. však nelze dovodit takové rozšíření podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, které by umožňovaly užití tohoto institutu i na situace, kdy hrozí vznik újmy jiným subjektům než stěžovateli samotnému, byť by se jednalo o subjekty, jejichž ochranu stěžovatel jako správní orgán zajišťuje.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že zde není naplněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti (vznik nepoměrně větší újmy

na straně žalované, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám). Nebylo již tedy třeba zkoumat podmínky další, s nimiž by tato musela být naplněna kumulativně. Nejvyšší správní soud proto návrh žalované na přiznání odkladného účinku podané kasační stížností zamítl.

Nejvyšší správní soud však současně žalované dává poučení o tom, že může podat návrh na vydání předběžného opatření podle § 38 s. ř. s. Podle citovaného ustanovení platí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu